

INGEZONDEN.

DE IMMUNISEERING TEGEN DIPHTHERIE EN DE INSPECTEUR DER VOLKSGEZONDHEID.

I.

Tot mijn leedwezen ben ik bij het opstellen van mijn ingezonden stukje in het *Tijdschrift* van 27 Januari van een verkeerde gevolgtrekking uitgegaan.

De conclusie, als zou dr. ALDERSHOFF de uitnodiging voor een lezing over de immuniseering tegen diphtherie stellen als voorwaarde om ons deze practisch te komen toonen, die wij op de kringvergadering, schon met tegenzin, uit zijn brief meenden te moeten trekken, berustte op een misverstand.

Uit een persoonlijk onderhoud met den inspecteur is mij gebleken, dat hij het voornemen had zelf de reactie van SCHICK en de opvolgende insputingen te Purmerend te komen uitvoeren, waarbij de collega's zouden worden uitgenoodigd, maar dat hij het voor een goed oordeel over deze behandeling nuttig achtte, dat wij eerst over de ervaringen, door hem opgedaan, en over de kritiek op de kunstmatige immuniseering wat meer vernamen door een lezing, die hij bereid was tegen de gewone vergoeding te houden.

Zijn voornemen was trouwens duidelijk gebleken uit de omstandigheid, dat hij reeds vóór het verschijnen van het *Tijdschrift* in de afgelopen week te Purmerend was geweest en met den gemeente-arts had afgesproken, dat hij eerstdaags hier zou komen om de immuniseering onder zijn persoonlijke leiding in ons bijzijn te doen plaats vinden.

Daar ik door een verkeerde interpretatie van zijn zoo goed bedoeld schrijven ertoe ben gekomen een zoo onrechtmatige en geheele onverdiende beschuldiging tegen dr. ALDERSHOFF te uiten, stel ik er prijs op deze zoo spoedig mogelijk terugtenemen en onzen achtenswaardigen inspecteur mijn verontschuldiging aantebieden.

Purmerend, 28 Januari 1923.

B. SUERMONDT.

II.

Het lezen van het *Tijdschrift* geeft tegenwoordig niet steeds onverdeeld nut en genoeg. Nu en dan vindt men er ingezonden stukken in van een vorm en inhoud, die ons doen vragen: waar gaat het heen, als wij zelve in onze publicaties de waardigheid van onzen stand te grabbelen gooien? Heel sterk voelde ik dit weer bij het lezen van het onder bovenstaand opschrift in het jongste nummer opgenomen stuk van SUERMONDT te Purmerend over ALDERSHOFF. Hier wordt nu een onzer vooraanstaande mannen, de voorzitter der Maatschappij van Geneeskunst, in het publiek aan de schandpaal genageld, omdat SUERMONDT en wellicht nog eenigen met hem van oordeel zijn, dat hij een niet juiste opvatting zijner taak heeft. Gesteld dat dit inderdaad het geval ware, bestaat er dan geen ander middel om een collega in het goede spoor terug te brengen, dan de zaak dadelijk en nog wel in de meest insinuerende bewoordingen aan de groote klok te hangen? Waarlijk, het wordt, dunkt mij, tijd, dat er wat strengere censuur op de ingezonden stukken worde uitgeoefend.

Amsterdam, 28 Januari 1923.

D. H. KOETSER.

In het nummer van 27 Januari komt onder „Ingezonden” een stukje voor van SUERMONDT, waarvan deze vermoedelijk reeds nu spijt zal hebben. ALDERSHOFF zal zonder moeite de in dat stukje vervatte beschuldiging kunnen weerleggen, maar het bevreemdt mij, dat het blad, dat zich noemt „orgaan van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst” den voorzitter dier Maatschappij niet in de gelegenheid heeft gesteld, in hetzelfde nummer zijn weerlegging te plaatsen.

Het is een goede journalistieke gewoonte, een overheidspersoon in de gelegenheid te stellen, zich onder het artikel van zijn beschuldiger in hetzelfde nummer te verdedigen. Hoeveel te meer was dit noodig geweest, nu deze overheidspersoon tevens is de voorzitter van de vereeniging, wier orgaan het *Tijdschrift* is.

Elinkwijk (Ut.), 28 Januari 1923.

L. A. WESLY.

III.

Het stukje van SUERMONDT heeft mij zeer getroffen. Zeer verwonderd heeft mij ook het ontbreken van eenige nadere verklaring van collega ALDERSHOFF. Ik maak hieruit op, dat de redactie de beschuldiging van SUERMONDT niet heeft doorgezonden aan ALDERSHOFF met verzoek hierop schriftelijk (of mondeling per telefoon, indien er geen tijd meer was voor correspondentie) te antwoorden. Hij zou dan zeker *zijn* lezing van de zaak tegelijk met die van SUERMONDT gepubliceerd gezien hebben.

Wij weten allen, hoe gemakkelijk een smet, op iemand geworpen, wordt onthouden, en hoe lastig het is, zich er van te bevrijden, te meer, wanneer tusschen woord en wederwoord een week verloopt. Ik kan mij voorstellen, dat niet alle ingezonden stukken eerst aan de betrokkenen ter inzage kunnen worden gezonden. Daar echter deze zaak betreft een man van grooten invloed, zoowel in zijn functie van ambtenaar als in die van voorzitter van de Maatschappij, had dit m. i. zonder twijfel moeten geschieden.

Het komt mij dan ook onbegrijpelijk voor, dat de redactie, die altijd zoo krachtig opkomt voor alles, wat „fair play” is, in eens dit goede gebruik in de journalistiek schijnt te hebben vergeten, en daardoor aan de eene partij een geringere kans gaf dan aan de andere.

Utrecht, 28 Januari 1923.

J. P. WEFERS BETTINK.

IV.

De inzenders, die hun afkeuring te kennen geven, over het opnemen van het ingezonden stuk van SUERMONDT in ons vorig nummer, en die als hun meening uitspreken, dat de redactie in dit geval wel een beetje strengere censuur had mogen uitoefenen, hebben geen ongelijk. Inderdaad zou ik èn collega SUERMONDT èn collega ALDERSHOFF en den geheelen geneeskundigen stand geen ondiens hebben bewezen door het bedoelde stukje niet te plaatsen. Dat zie ik thans, helaas te laat, ook zeer duidelijk is. Toen ik het stukje ontving, op een oogenblik dat ik het zeer volhandig had en de loopjongen der drukkerij op copij stond te wachten, heeft het bij vluchtige lezing geen bijzonderen indruk op mij gemaakt en heb ik het terstond doorgezonden naar de drukkerij. En ook later bij de verbetering der drukproef is, onbegrijpelijkerwijs, de voor collega ALDERSHOFF grievende insinuatie niet tot mij doorgedrongen.

Het doet mij van harte leed, dat dit geschied is en dat ik collega ALDERSHOFF door mijn onnadenkendheid onaangenaamheden heb bezorgd, die hij voor al zijn onbaatzuchtigen arbeid ten dienste van den geneeskundigen stand zeker allerminst verdiend heeft. Ik bied hem daarvoor hier in het openbaar nogmaals mijn welgemeende verontschuldiging aan, zooals ik dat ook reeds per brief gedaan heb. En onzen lezers en inzenders kan ik de verzekering geven, dat deze gebeurtenis voor mij een spoorslag zal zijn de ingezonden stukken in het vervolg met een nog strengere blik te bezien. Maar ook de inzenders kunnen meewerken om herhaling te voorkomen, door in hun in te zenden stukken geen voor collegae grievende of kwetsende insinuaties neer te schrijven. Want ten slotte heb niet *ik* de voor collega ALDERSHOFF kwetsende woorden geschreven.

Amsterdam, 29 Januari 1923.

P. MUNTENDAM.